

Sag C-869/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

28. november 2019

Forelæggende ret:

Tribunal Supremo (Spanien)

Afgørelse af:

27. november 2019

Sagsøger/Appellant:

L

Sagsøgt(e)/Indstævnt(e):

Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

[Udelades] [identificering af tvisten og den forelæggende ret]

TRIBUNAL SUPREMO (ØVERSTE DOMSTOL)

Den civile afdeling

[Udelades] [identificering af medlemmerne af den forelæggende ret]

Madrid, den 27. november 2019.

[Udelades] [identificering af den førstvoterende dommer]

FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

FOR DET FØRSTE. – Tvisten i hovedsagen som det præjudicielle spørgsmål omhandler [**org. s. 2**]

1.– L har iværksat kassationsappel til prøvelse af dom 19/2017 afsagt den 13. januar 2017 af første afdeling af Audiencia Provincial de Valladolid (den regionale domstol i Valladolid, Spanien) [udelades].

2.– [Udelades] [D]et er blevet funder hensigtsmæssigt at forelægge en anmodning om præjudiciel afgørelse for Den Europæiske Unions Domstol, og der er derfor enighed om at høre parterne om hensigtsmæssigheden af at fremsætte en sådan anmodning.

3.– Sagsøgeren, som er forbruger, har gjort gældende, at spørgsmålet bør forelægges til præjudiciel afgørelse, mens den sagsøgte finansielle institution har gjort indsigelse herimod, da den finder, at »det i medfør af EU-retten ikke kan pålægges en national ret at nægte at anvende interne procedureregler«, som f.eks. dem, der kræver, at domme er i overensstemmelse med parternes påstande.

4.– Parterne i hovedsagen er L, som sagsøger [udelades] og Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S. A. U., som sagsøgte [udelades].

Retlige bemærkninger

FOR DET FØRSTE.– Sammendrag af baggrunden for sagen

1.– Den 22. marts 2006 ydede den finansielle enhed Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S. A. U. (i det følgende benævnt Ceiss Bank) L (i det følgende benævnt sagsøgeren eller forbrugeren) et lån på 120 000 EUR mod pant i fast ejendom til hendes boligkøb. Låntageren skulle tilbagebetale lånet inden for 30 år ved betaling af 360 månedlige rater. Kontrakten bestod af generelle betingelser, som Banco Ceiss havde udarbejdet på forhånd.

2.– Lånerenten var 3,350% om året det første år. Derefter ville der blive fastsat en variabel rentesats, som blev lagt fast til Euribor med [org. s. 3] 0,52% på et år. Kontrakten indeholdt imidlertid en klausul om, at renten på lånet aldrig ville falde til under 3% om året (»gulvklausulen«). Da Euribor faldt betydeligt i 2009, forhindrede denne klausul lånerenten i at falde til under 3% om året.

3.– Forbrugeren anlagde i januar 2016 sag mod banken, hvor hun nedlagde påstand om, at »gulvklausulen« blev erklæret ugyldig, da den udgjorde et misbrug på grund af manglende gennemsigtighed, da banken ikke i tilstrækkelig grad havde informeret hende om eksistensen af en sådan klausul og dens betydning for kontraktens økonomi.

4.– Ud over påstanden om, at »gulvklausulen« blev erklæret ugyldig, nedlagde låntageren over for banken påstand om tilbagebetaling af alle de beløb, der var blevet betalt med urette på grundlag af denne klausul. Subsidiært nedlagde forbrugeren påstand om, at banken, hvis der ikke blev opnået enighed om den samlede tilbagebetaling, skulle tilbagebetale de beløb, der var inddrevet fra den 9. maj 2013 og frem.

5.– Banco Ceiss gjorde indsigelse mod stævningen ved svarskrift af 4. marts 2016. Sagsøgte gjorde gældende, at »gulvklausulen« ikke var udtryk for misbrug, da låntageren var blevet underrettet om, at kontrakten omfattede klausulen.

6.– Retten i første instans afsagde dom den 6. juni 2016. Heri anførte retten, at »gulvklausulen« var udtryk for misbrug på grund af manglende gennemsigtighed. Banco Ceiss blev imidlertid alene dømt til at tilbagebetale de beløb med renter til låntageren, der var opkrævet ved anvendelsen af nævnte klausul med virkning fra den 9. maj 2013, i overensstemmelse med den doktrin, der blev fastlagt af Tribunal Supremos (øverste domstol) første afdeling i dom nr. 241/2013 af 9. maj 2013. Retten pålagde endvidere Banco Ceiss at betale sagens omkostninger.

7.– Banco Ceiss appellerede rettens dom ved skrivelse af 14. juli 2016. I appelskrivelsen anfægtede sagsøgte beslutningen om at pålægge sagsøgte at betale sagens omkostninger, da sagsøgte fandt, at skønnet over fordringen var mangelfuld. Långiver gjorde i et svarskrift af 20. juli 2016 indsigelse mod appellen. [Org. s. 4]

8.– Inden Audiencia Provincial (regional domstol) havde afsagt dom vedrørende appelsagen, afsagde Den Europæiske Unions Domstol dom af 21. december 2016 i de forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15 (EU:C:2016:980). Domstolen fastslog i dommen, at artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF er til hinder for en national retsorden, der tidsmæssigt begrænser de restituerende virkninger, der følger af, at et kontraktvilkår erklæres urimeligt, til alene at omfatte de beløb, der er betalt med urette i henhold til et sådant vilkår efter afsigelsen af den dom, hvori det er blevet fastslået, at det pågældende vilkår er urimeligt. Den nationale retspraksis, som Domstolen henviser til, er den retspraksis, der er indeholdt i dom nr. 241/2013 af 9. maj 2013 fra Tribunal Supremos (øverste domstol) første afdeling.

9.– Audiencia Provincial (regional domstol) afgjorde appelsagen ved en senere dom af 13. januar 2017. Retten vurderede appelskriftet og fandt, at der kun var givet delvis medhold i sagsøgeres påstand, og omstødte dommen afsagt af retten i første instans, der idømte Banco Ceiss betaling af omkostningerne.

10.– Audiencia Provincial (regional domstol) nævnte ikke Domstolens dom af 21. december 2016 i sin dom og ændrede ikke afgørelsen fra retten i første instans om de restituerende virkninger af, at »gulvklausulen« blev erklæret ugyldig, da dette spørgsmål ikke var genstand for appellen.

11.– Låntageren har iværksat kassationsappel for nærværende Tribunal Supremo (øverste domstol) til prøvelse af afgørelsen fra Audiencia Provincial (regional domstol). Låntageren har i appellen anført, at den appellerede dom, ved at undlade at anvende den doktrin, der er fastlagt i den dom, der er afsagt af Domstolen den 21. december 2016, og ved at undlade af egen drift at tilkende fuld tilbagebetaling af de beløb, der er betalt i henhold til »gulvklausulen«, overtræder bl.a. den spanske civillovbogs artikel 1303 (som regulerer de restituerende virkninger knyttet til ugyldigheden af forpligtelser og kontrakter) i sammenhæng med artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF, hvori det fastsættes, at forbrugerne ikke er bundet af urimelige vilkår. [Org. s. 5]

12.– Den indstævnedede bank har gjort indsigelse mod appellen. Banken har gjort gældende, at forbrugerens påstand er i strid med princippet om kongruens, da forbrugeren ikke har appelleret dommen fra retten i første instans med henblik på at anfægte den tidsmæssige begrænsning af de restituerende virkninger af klausulens ugyldighed, og derfor vil det ikke være rimeligt, hvis Audiencia Provincial (regional domstol) fastslog, at tilbagebetalingen i forbindelse med afgørelsen om klausulens urimelighed skulle være fuldstændig.

FOR DET ANDET.– EU-retten

1.– Den forskrift i EU-retten, hvis fortolkning rejser tvivl om virkningerne af konstateringen af, at »gulvklausulen« er urimelig, er artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, som bestemmer som følger:

»Medlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår.«

2.– I dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol den 21. december 2016, forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15 (EU:C:2016:980), fastslås som følger:

»Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at den er til hinder for en national retspraksis, der tidsbegrænser de restituerende virkninger, der er knyttet til en retslig erklæring om, at et vilkår i en kontrakt, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, er urimeligt i henhold til dette direktivs artikel 3, stk. 1, til alene at omfatte de beløb, der er betalt med urette i henhold til et sådant vilkår efter afsigelsen af den dom, hvori det er blevet fastslået, at vilkåret er urimeligt.«

FOR DET TREDJE.– De nationale retsforskrifter, som er omhandlet i tvisten i hovedsagen

1.– I henhold til den spanske civillovbogs artikel 1303 er der pligt til tilbagebetaling som følge af en forpligtelses ugyldighedserklæring, idet det er fastsat som følger [**Org. s. 6**]

»Når en forpligtelse er erklæret ugyldig, skal de kontraherende parter gensidigt levere de ting tilbage, der var genstand for kontrakten, inklusive udbytter heraf og prisen med renter, dog med forbehold for nedenstående artikler.«

2.– I dom nr. 241/2013 afsagt af Tribunal Supremo (øverste domstol) den 9. maj 2013 (ES:TS:2013: 1916), erklærede retten, at »gulvklausuler«, der er indeholdt i generelle betingelser for visse kontrakter, der er indgået med forbrugere af de banker, der er sagsøgt i et gruppesøgsmål, er ugyldige som følge af manglende

gennemsigtighed, men tidsbegrænsede de restituerende virkninger af en sådan ugyldighed, idet retten afgjorde, at dommen ikke havde virkning for betalinger, der var foretaget før datoen for dommens offentliggørelse. Flere efterfølgende domme har bekræftet denne retspraksis.

3.– I Domstolens dom af 21. december 2016 udtales det, at den tidsmæssige begrænsning af de restituerende virkninger, der er fastlagt i denne retspraksis, er i strid med artikel 6, stk.1, i direktiv 93/13/EØF. Tribunal Supremos (øverste domstol) første afdeling ændrede herefter sin retspraksis ved dom nr. 123/2017 af 24. februar 2017 og tilpassede den til doktrinen i Domstolens dom.

4.– Da den Europæiske Unions Domstol afsagde denne dom, havde de spanske domstole behandlet titusindvis af retssager om ugyldigheden af urimelige vilkår, hvoraf de fleste var baseret på »gulvklausuler«, og nogle heraf stadig var under behandling i første instans, mens andre var under appel eller kassation. I mange af disse tvister havde forbrugerne i deres primære eller subsidiære påstand anmodet om, at tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet betalt med urette, blev begrænset til beløbene indbetalt efter den 9. maj 2013. Denne anmodning blev fremsat i overensstemmelse med den retspraksis, der blev fastlagt i dom nr. 241/2013 af 9. maj 2013 fra Tribunal Supremos (øverste domstol) første afdeling, da Domstolens dom af 21. december 2016 endnu ikke var afsagt.

5.– Dette er tilfældet med den påstand, som forbrugeren har nedlagt i denne tvist, hvor hun subsidiært til påstanden om fuld tilbagebetaling har anmodet om en tidsmæssigt begrænset tilbagebetaling. Forbrugeren appellerede ikke dommen afsagt i første instans, der forkastede hendes principale påstand og alene vurderede hendes subsidiære [org. s. 7] påstand på et tidspunkt, hvor Domstolen endnu ikke havde afsagt sin dom af 21. december 2016, og rettens dom var i overensstemmelse med den nationale retspraksis. Kun den sagsøgte bank appellerede dommen med påstand om ophævelse af afgørelsen om, at sagsøgte skulle betale sagsomkostningerne

6.– I andre tilfælde havde forbrugerne i deres krav anmodet om tilbagebetaling af det samlede beløb, der var blevet betalt med urette, men appellerede ikke dommen, som, selv om den ophævede det pågældende vilkår, samtidig tidsmæssigt begrænsede tilbagebetalingen af det beløb, der var indbetalt som følge af klausulen, på grundlag af den nationale retspraksis indledt af dom nr. 241/2013 af 9. maj 2013 afsagt af Tribunal Supremos (øverste domstol) første afdeling, som begrænsede restitueringen til de beløb, der var indbetalt efter denne dato, således at kun den sagsøgte bank appellerede afgørelsen.

7.– I de tvister, hvor disse omstændigheder foreligger, har der ofte været rejst spørgsmål om, hvorvidt forbrugerne efter at have indgivet deres stævning eller ved at have accepteret dommen i første instans, der begrænsede »gulvklausulens« restituerende virkning, kunne tilpasse deres krav i overensstemmelse med Domstolens dom af 21. december 2016, og anmode om en fuld tilbagebetaling af det beløb, der var blevet betalt med urette.

8.– Der har endvidere været rejst spørgsmål om hvorvidt den ret, som afgjorde sagen på et tidspunkt efter, at dommen var afsagt af Domstolen, uanset at forbrugeren ikke havde appelleret den dom, der tidsmæssigt begrænsede de restituerende virkninger knyttet til konstateringen af urimelighed, idet Domstolens ovennævnte dom endnu ikke var blevet afsagt på tidspunktet for afsigelsen af dommen i første instans, og denne dom derfor kun var appelleret af den dømte finansielle institution, af egen drift burde have tilkendt forbrugeren fuld tilbagebetaling af det uberettiget opkrævede beløb, i overensstemmelse med den praksis, der er fastlagt ved Domstolens dom af 21. december 2016.

9.– Den spanske civilproces er styret af princippet om forhandlingsgrundsætningen, om præklusion af processuelle skridt, om forbud mod mutatio libelli eller om ændring af påstanden, om kongruens og, inden for appelsager og tæt knyttet til princippet om kongruens, af princippet om forbud mod reformatio in pejus.

10.– Civilproceslovens artikel 216 fastsætter: **[Org. s. 8]**

»Princippet om forhandlingsgrundsætningen.

»»De civile domstole afgør sager på grundlag af parternes fremlæggelse af de faktiske omstændigheder, beviser og anbringender, medmindre loven bestemmer andet i særlige tilfælde.«

11.– Civilproceslovens artikel 218, stk. 1, fastsætter:

»Dommenes fuldstændighed og overensstemmelse. Præmisser.

»1. Retsafgørelserne skal være klare og præcise og svare til parternes påstande og øvrige proceskrav, der er fremsat rettidigt under sagen.. De indeholder alle de krævede angivelser, domfælder eller frifinder sagsøgte, og afgør alle de tvistepunkter, der er drøftet under sagen.

[[Udelades] Uden at fravige sagens genstand, og idet den tager stilling til andre faktiske eller retlige forhold end dem, parterne har villet gøre gældende, træffer retten afgørelse i henhold til de bestemmelser, der finder anvendelse på sagen, selv om disse ikke er blevet korrekt citeret eller påberåbt af sagens parter.«

12.– Civilproceslovens artikel 465, stk. 5, fastsætter i appelreglerne, som følger

»Kendelser eller domme, der afsiges i appel, må alene tage stilling til de punkter og spørgsmål, der er rejst i appelskriftet og, i givet fald, i de i artikel 461 nævnte indsigelses- eller kontraappelskrivelser. Afgørelsen må ikke være til skade for appellanten, medmindre skaden er en følge af, at en kontraappel af den omhandlede afgørelse fra den oprindeligt indstævntes side tages til følge.«

13.– Civilproceslovens artikel 412, stk. 1, bestemmer som følger:

»Når sagens genstand først er fastlagt i stævningen, i svarskriftet eller i givet fald i modkravet, kan parterne ikke efterfølgende ændre den.«

14.– Den spanske Tribunal Constitucional (forfatningsdomstol) har fastslået, at nogle af disse principper, såsom forbuddet mod reformatio in pejus og, i visse henseender, om kongruens, har forfatningsmæssig forankring i retten til effektive retsmidler, som er anerkendt i artikel 24 i den spanske forfatning (og som har sit modstykke i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder). Såfremt det blev tilladt, at de retslige organer af egen drift og på bekostning af appellanten kunne ændre den afgørelse, som appellanten har appelleret, ville det indføre en afskrækkende virkning i forhold til udøvelsen af retten til retsbeskyttelse [**org. s. 9**], der er fastsat ved lov, og som er uforenelig med adgangen til effektive retsmidler, som de retslige organer er forpligtet til at sikre.

15.– Disse proceduremæssige principper har ført til, at Audiencia Provincial (regional domstol) udelukkende har taget stilling til det spørgsmål, som Banco Ceiss har rejst i sin appelsag. Selv om der ikke foreligger nogen udtrykkelig præmis herom i dommen, er det klart, at Audiencia Provincial (regional domstol) ikke har besluttet, at der skulle ske fuld tilbagebetaling af de beløb, som finansieringsinstituttet har modtaget på grund af anvendelsen af »gulvklausulen«, fordi forbrugeren ikke appellerede dommen afsagt i første instans, der kun tilkendte sagsøgeren en tilbagebetaling af de beløb, der blev indbetalt efter den 9. maj 2013.

16.– Forbrugeren har i sin kassationsappel anfægtet dette udfald og har gjort gældende, at efter offentliggørelsen af Domstolens dom af 21. december 2016, var Audiencia Provincial (regional domstol) forpligtet til at rette sig efter denne praksis og derfor af egen drift burde have truffet afgørelse om tilbagebetaling af alle de beløb, der var indbetalt i henhold til »gulvklausulen«, herunder dem, der var indbetalt før den 9. maj 2013.

17.– I dette tilfælde, som i mange andre sager, der endnu ikke er afgjort ved de spanske domstole, opstår der et spændingsfelt mellem princippet om at forbrugerne ikke er bundet af urimelige »gulvklausuler«, som omfatter et forbud mod en tidsmæssig begrænsning af tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet betalt med urette, og det processuel princip om forhandlingsgrundsætningen, om præklusion, om kongruens og om forbud mod reformatio in pejus.

FOR DET FJERDE.– Fortolkningstvivl, som giver anledning til det første spørgsmål.

1.– Tribunal Supremo (øverste domstol) forelægger dette præjudicielle spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol, fordi den er i tvivl om foreneligheden af princippet om forhandlingsgrundsætningen, om kongruens og om forbuddet mod reformatio in pejus, som er fastsat i civilproceslovens artikel 216, artikel 218, stk. 1, og 465, stk. 5, med artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF.

2.– Domstolen har fastslået, at dette forbud mod reformatio in pejus er baseret på princippet om retten til forsvar, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (dom af 25. november 2008, sag C-455/06, EU:C:2008:650, præmis 47). [**Org. s. 10**]

3.– Domstolen har endvidere fastslået, at forbrugerbeskyttelsen ikke er absolut, og at national ret i henhold til princippet om medlemsstaternes institutionelle og proceduremæssige selvbestemmelse fastsætter procedurereglerne for de foranstaltninger, der skal sikre de rettigheder, der tilkommer borgerne i henhold til EU-retten. Men denne proceduremæssige autonomi kan ikke lægge hindringer i vejen for EU-rettens effektivitet. Krav baseret på rettigheder i henhold til EU-retten kan heller ikke behandles mindre gunstigt end tilsvarende krav i henhold til national ret.

4.– Vedrørende spørgsmålet om urimelige vilkår fastslog Domstolen i sin dom afsagt den 21. december 2016 (forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15), at visse begrænsninger i effektiviteten af princippet om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren, var rimelige, som f.eks. dem, der følger af princippet om non bis in idem (dommens præmis 68), eller fastsættelsen af rimelige præklusive søgsmålsfrister af hensyn til retssikkerheden (dommens præmis 69).

5.– Domstolen har i nyligt afsagte domme henvist til den betydning, som princippet om retskraft har både i Unionens retsorden og i de nationale retsordener for sikringen af en stabil retstilstand og stabile retlige relationer såvel som retsplejehensyn, der gør det påkrævet, at retsafgørelser, der er blevet endelige, efter at de hjemlede appelmuligheder er udnyttet, eller efter at appellfristerne er udløbet, ikke længere kan anfægtes (dom af 24.10.2018, sag C-234/17, EU:C:2018:853), således at EU-retten ikke pålægger en national ret at undlade at anvende nationale processuelle regler, hvorved en retsafgørelse tillægges retskraft, uanset at dette ville gøre det muligt at afhjælpe en national situation, der er uforenelig med EU-retten (dom af 29.7.2019, sag C-620/17, EU:C:2019:630).

6.– I det spanske retssystem er det muligt i appelsystemet at anfægte dommens forskellige afgørelser særskilt (civilproceslovens artikel [**org. s. 11**] 458, stk. 2.). Hvis en afgørelse ikke anfægtes af nogen af parterne, kan appelretten ikke tilsidesætte eller ændre den. Det er en regel, der på baggrund af dens retsgrundlag og det forfulgte formål har en vis lighed med res judicata.

7.– I dette spændingsfelt mellem på den ene side de processuelle principper baseret på kravene til retssikkerhed, god forvaltning af retsplejen og ret til en retfærdig rettergang, der er forbundet med retten til en effektiv retsbeskyttelse, og på den anden side princippet om EU-rettens effektivitet, rejses spørgsmålet om, hvilke begrænsninger de processuelle regler, der fastlægger princippet om forhandlingsgrundsætningen, om kongruens og om forbuddet mod reformatio in pejus, udgør for effektiviteten af princippet om, at urimelige kontraktvilkår ikke binder forbrugeren. I henhold til, hvad Domstolen har fastslået i sin dom af 21.

december 2016 er sidstnævnte princip uforeneligt med fastsættelsen af tidsmæssige begrænsninger for tilbagebetalingen af hele det beløb, som er blevet betalt med urette af forbrugeren gennem håndhævelsen af et urimeligt vilkår, men dette er ikke et absolut princip og har sine begrænsninger, som er forbundet med princippet om god forvaltning af retsplejen som f.eks. res judicata eller fastsættelse af rimelige præklusive frister for at gøre et krav gældende ved domstolene.

8.– Disse tvivlsspørgsmål kan hvad angår den appelsag, inden for rammerne af hvilket det præjudicielle spørgsmål rejses, konkret udmøntes i spørgsmålet om, hvorvidt den ret, som behandler en appelsag, der alene er indgivet af den sagsøgte bank, efter at Domstolens dom af 21. december 2016 er blevet afsagt, skal tilkende sagsøger fuld tilbagebetaling af de beløb, der er opkrævet af den pågældende bank som følge af urimelige kontraktvilkår, når forbrugeren ikke har appelleret dommen, og det ville forværre situationen for appellant.

KONKLUSION

[Org. s. 12] AFDELINGEN BESTEMMER: Den Første Civile Afdeling i Tribunal Supremo de España (Spaniens øverste domstol) har på grundlag af ovenstående besluttet at forelægge Den Europæiske Unions Domstol følgende anmodning om præjudiciel afgørelse:

Er artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF til hinder for anvendelsen af det processuelle princip om forhandlingsgrundsætningen, om kongruens og om forbud mod reformatio in pejus, som forhindrer den ret, der behandler appelsagen anlagt af banken til prøvelse af en afgørelse, som tidsmæssigt begrænsede tilbagebetalingen af de beløb, der var blevet betalt med urette af forbrugeren på grundlag af en »gulvklausul«, der er blevet erklæret ugyldig, i at tilkende forbrugeren fuld tilbagebetaling af sådanne beløb og derved forværre appellants stilling, fordi den nævnte begrænsning ikke er blevet appelleret af forbrugeren?
[udelades]

[Udelades] [endelige formuleringer og underskrift]